

กระต่าย ขี้อาย

ส่งเสริมให้เด็กมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

กระต่ายขี้อาย

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ประเพณีนิทานภาพส่งเสริมคุณธรรม รางวัลนามิบุ๊คส์อะวอร์ด ปี 2554

ความเห็นของคณะกรรมการ

เด็ก ๆ หลายคนอาจเคยเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง ประหม่า และเขินอายเมื่อต้องพบเจอผู้คนหลากหลายในสถานการณ์ต่าง ๆ และนั่นอาจส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ (Self Concept) และบุคลิกภาพของเขาในอนาคตได้

การส่งเสริมความมั่นใจให้เด็ก ๆ เชื่อมมั่นในตัวเอง กล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าบอกความรู้สึกของตัวเอง รวมทั้งกล้าเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น จึงเป็นเรื่องที่ผู้ใหญ่ควรส่งเสริมและให้กำลังใจเด็ก ๆ นอกจากนี้การยอมปล่อยให้เด็ก ๆ รู้จักเผชิญอุปสรรคและปัญหาเล็กๆ น้อยๆ บ้าง ก็นับเป็นการท้าทายให้เขาแสดงความกล้าหาญ ไข้หวัดพริบปฏิภาณ เพื่อก้าวข้ามอุปสรรคเหล่านั้นและเติบโตขึ้นในที่สุด

กระต่ายขี้อาย เป็นตัวแทนของเด็ก ๆ ที่ขลาดกลัว ขี้อาย ไม่กล้าพูด ไม่กล้าถาม ไม่กล้าแม่แต่จะกลัวทักทายใคร ๆ ก่อน แต่เมื่อต้องเผชิญปัญหาและอุปสรรคที่ไม่คาดฝัน กลับเป็นแรงผลักดันให้เอาชนะความกลัวทั้งหลายได้

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ **กระต่ายขี้อาย** คงไม่อาจเอาชนะความประหม่าและความกลัวนั้นได้ หากไม่มีความรัก ความเข้าใจ และกำลังใจจากแม่ นี่คือภูมิคุ้มกันที่สำคัญที่สุดในการผลักดันให้เด็ก ๆ เติบโตทั้งภายในและภายนอกอย่างกล้าหาญและมั่นคง

นิทานภาพน่ารัก อบอุ่น และอ่อนโยนเรื่องนี้ จะเป็นสื่อแทนความรัก ความเข้าใจและกำลังใจที่พ่อแม่และผู้ใหญ่ส่งต่อให้เด็ก ๆ ได้มั่นใจว่าเขาจะก้าวต่อไปในโลกอันกว้างใหญ่ได้อย่างภาคภูมิใจ

ผศ.รพินทร์ ณ กลาง
คณะกรรมการตัดสิน

กระต่าย น้อย

น้ำเมฆ เรื่อง
พีพิมพ์ ภาพ

กระต่าย น้อย

น้ำเมฆ เรื่อง
พีพิมพ์ ภาพ

เจ้าหญิงกระต่าย ซ้ายหน้าหนา
ไม่กล้าสบตา ไม่กล้าทักทาย
จับมือแม่เดิน เพลินชมดอกไม้
แต่ถ้าพบใคร ไม่กล้าพูดจา

โน่น...คุณลุงตุ่น
เจ้าหญิงอีกอัก
ส่งยิ้มชื่นอาย
ยีนหลบหลังขา

คุณแม่ร้องทัก
แม่เคยคุ้นหน้า
ม้วนไปม้วนมา
แม่จำช่วยที

เดินต่อมาพบ
เจ้าหญิงผวา
อ๊ับ! อ๊ับ! เสียงดัง
ลูกจ๋าดูซี

พีกบเริงร่า
ตั้งท่าถอยหนี
แต่ว่าใจดี
ไม่มีพิษภัย

จนได้มาเจอ
พี่น้องวิงกรู
เจ้าหญิงแอบมอง
แต่แมวเขินอาย

ครอบครัวป่าหนู
ดูน่าสงสัย
อยากลองเข้าไป
ไม่ได้เล่นกัน

คุณแม่ปลอบโยน
ความกลัวเกิดแค่
หากทำสิ่งใด
ลูกนั้นกล้าหาญ

คนดีของแม่
ในใจเท่านั้น
ไม่ต้องไหวหวั่น
คุณแม่มั่นใจ

ไปต่อข้างหน้า
ฝนตกพรำพรำ
เรื่องธรรมดา
หาโพรงหลบไว้

ท้องฟ้ามืดคล้ำ
เมฆดำก้อนใหญ่
ไม่ต้องตกใจ
อย่าได้ตื่นกลัว

เจ้าหญิงตระหนก
ปิดหูปิดตา
ข่มใจไม่ไหว
สุดแสนน่ากลัว

ตกใจหนักหนา
ก้มหน้าส่ายหัว
สิ้นไปทั้งตัว
หัวใจตีบตัน

จับพลันทันใด
คำรามกึกก้อง
แสงวาบจากฟ้า
เจ้าหญิงถลัน

ได้ยินฟ้าร้อง
จนต้องเสียขวัญ
ผาลงเลือนลั่น
พลันวิ่งออกไป

พลัดหลงไปไกล
หันซ้ายหันขวา
เจ้าหญิงตื่นตูม
มองไม่เห็นใคร

อยู่ในพงหญ้า
แม่จ๋าอยู่ไหน
ด้วยความตกใจ
ให้ได้ฟัง

น้ำตาเริ่มไหล
อยู่ตามลำพัง
เจ้าหญิงอ่อนล้า
ความกลัวทุกสิ่ง

ร้องไห้เสียงดัง
หมดหวังนั่งนิ่ง
น่าเศร้าเสียจริง
ต่างวิ่งเข้ามา

แต่แล้วนี่ก็อ่อน
ความกลัวเกิดแค่
จงทำจิตใจ
นี้แหละความกล้า

คำสอนของแม่
ในใจนั้นหนา
ฮึดสู้ขึ้นมา
นำพาพ้นภัย

คิดได้แล้วเดิน ตามรอยขุดดิน
จมูกได้กลิ่น ได้ยินเสียงไหม
อ้อ! นี่ลุงตุ่น เพื่อนคุณแม่เง
ร้องเรียกทักไป กลับไม่ตอบมา

น้ำเสียงคงเบา
สุดลมหายใจ
เปล่งเสียงออกไป
ลุดุ่นเงยหน้า

ลองดูเอาใหม่
รวบรวมความกล้า
ดังกว่าทุกครา
หันมาสนใจ

เจ้าหญิงเล่าความ
คลาดกันตั้งแต่
ลุงต๋นแสนดี
จงมุ่งตรงไป

แล้วถามหาแม่
เจอพายุใหญ่
ชี้แนะนำให้
ทิศใต้ตามทาง

เจ้าหญิงว่องไว ไม่มัวรอช้า
แต่ทางข้างหน้า น้ำมาก็นขวาง
พื้กบยื่นดู คอยอยู่อีกฝั่ง
ร้องเรียกเสียงดัง ให้กำลังใจ

เจ้าหญิงนั่งคิด
หากอยากพบแม่
กระโดดก้าวขา
ลำนํ้ากว้างใหญ่

จิตใจแน่วแน่
ต้องทำได้
ถลาพุ่งไป
ไม่นึกหวั่นเกรง

